

skulle bita tag i apporten och hålla den tills husse eller matte beordrade vovven att släppa föremålet.

För vissa var det lättare än andra, några hundar tog apporten, höll den och släppte den med glädje, andra gjorde det med insikten att det inte var någon större idé att protestera, en viss hund

vägrade att befatta sig med sin favorit dinosaurie när matte så vänligt erbjöd honom att bita tag i den. Men jag kan nog tala för alla när jag säger att det gick bättre och bättre och på söndagen var de flesta ekipage nöjda med framgångarna. Majvor tog även fram en icke levande fågel för att undersöka intresset bland hundarna, det är ju trots allt fågelhundar vi har. Reaktionen var av skiftande karaktär, allt från extremt intresse till några som tyckte fågeln var spännande och någon enstaka som tyckte att fågeln var lite läskig (det gick fort över).

När både hundar, hussar och mat-tar var trötta i kolan var det dags för lunchpaus. Hundarna fick en välbehövlig vila och vi tvåbentingar fick en stärkande måltid i form av en gudomligt god grönsakssoppa, mums! När lunchen var uppäten och vi reflekterat lite över förmiddagen så var det hög tid att gå ut, väcka hundarna och hämta ut ett par fåglar från sitt trygga rede. Majvor använde magi och hypnotiserade den första fågeln

till stillhet. Den var lite svårlurad, men till slut föll den in i hypnos och blev lagd i en grästuva lite halvt dold halvt synlig för hundarna. Ett ekipage i taget gick fram till det område där fågeln låg och tryckte, och jag ljuger inte om jag påstår att samtliga vovvar fick både vittring och syn på pippin. Dom allra flesta ställde fågeln och vi höll en hand framtill på bröstet så att det inte skulle bli en stryfeffekt i kopplet (eftersom det kan förknippas med det vardagliga negativa med att kopplet är sträckt).

Vi strök hunden försiktigt över ryggen och sidan och talade om för dom små raringarna hur otroligt duktiga dom var, för det var dom faktiskt, eftersom de gjorde precis det dom skulle. Det känns på ett alldeles särskilt sätt när hunden tar stånd på fågel, det är som varenda muskel i kroppen stelnar. När det infann sig skulle beröm ges och sen lyfte vi bort hunden från dess position, bort från fågelriktningen.

“Zezzan passar duvan som ligger i påsen”.

Jakthelgen i

Rastorp Med...KIM WENDIN & ASTOR

Lördagen den 20:e november landade vi i Rastorp utanför Örebro för en träningshelg i fågeljagandets anda. Vi var en samlad trupp på sju tvåbenta deltagare och ett tiotal fyrbenta röda sånna där yrväder vi gemensamt i denna klubb råkat ha förälskat oss i.

I Majvor Jonsons kök samlades vi och presenterade oss och våra hundar och vad vi hade för mål med helgen. Efter kaffe och macka var det då dags att aktivera sig. Först av allt fick vi gå språngmarsch i en cirkel och göra höger om, vänster om, helt om och halt, allt i en salig röra. Jag trodde för ett ögonblick jag hamnat fel och råkat kliva in på polishögskolan; hundavdelningen. När vi sprungit runt några varv och hundarna var uppvärmda och en aning mer fokuserade på oss mattar och husse, var det dags att börja med första punkten på dagordningen: apportering. Apportbockar och dummies i varierande storlekar plockades fram, en viss hund hade med sig en grön avlång plastdinosaurie utan bibehållen pipeffekt, man tager vad man haver sa ju som bekant Kajsa Warg, övningen var i vilket fall att hunden

Nu var vi alla ganska trötta i både kropp och knopp, så vi släppte hem den lilla pippin och gick själva in och avrundade dagen. Några deltagare bodde på hotell och begav sig ditåt för att återhämta sig inför morgondagen, jag med sällskap fick bo kvar hos Majvor. Vi intog en förträfflig middag och årets (för mig) första glögg, gott som bara den! Det sista vi gjorde var att utfodra och rasta våra små hjältar, och sen kröp vi till kojs, för att drömma och apportering, duvor och gröna dinosaurier, hundar och fåglar och dumies och, oc... Zzzz....

SÖNDAG

Morgonen gryr till en ny dag och det blir söndag. Vi börjar morgonen med rastning, utfodring och en härlig frukost. Dom som har övernatat på hotell dyker upp en efter en in i köket och Majvor berättar att vi kör ungefär samma upplägg som på lördagen, det vill säga; apportering och låta hundarna träna på att ställa levande fågel.

Vi började även denna förmiddag med en språngmarsch, men vi avancerade till att gå förbi varandra med hundarna på insidan, men utan att dom skulle intressera sig för varandra, det tycker jag vi lyckades väldigt bra med! Sådärja, nu ska hundarna ha mer fokus på matte eller husse, i vanliga fall.. Min egen, Farbror som han kallas här hemma, tyckte att det var dags att fylla på

vätskeförrådet och la sig helt sonika ner och började avnjuta snön. Tydligt var snön extraordinärt delikat just denna förmiddag och efter att ha sagt till på skarpen femtiotolv gånger satte han sig upp, med ryggen mot alla och blickade ut mot grannhuset.. Surgubbe.

Förutom det vi gjort på lördagen skulle vi även prova på hur man gör när man tränar hundar till att resa en fågel, alltså få hunden till att putta upp fågeln från en grästuva, eller var den kan tänkas uppehålla sig, och därefter få hunden att omedelbart sätta sig. Det ska den göra för att minimera risken för olycka om hunden skulle röra sig samtidigt som jägaren avlossar ett skott. Majvor plockade fram en spännande sak; ett långt fiskespö med en lång lina och ett par fågelvingar fastknutna i änden. Med denna mojäng kan man simulera att en fågel flyger ur sitt näste genom att rycka upp vingarna i luften precis när hunden (på kommando) "hoppa" fram mot vingarna som ligger på marken. Reaktionen på denna övning var också av väldigt blandad sort, somliga reagerade med stark skepsis medan det för andra var på blodigt allvar. Farbror kastade en trött blick på vingarna som låg redo på marken, vände på steken och började äta snö istället. Även en annan hund i kategori Farbror, tyckte att detta bara var slöseri med tid, tid som kunde spenderas i form av en lång och härlig sovmorgon. Ungtupparna däremot var riktigt på hugget.

Tiden går otroligt fort när man har roligt, så det var redan lunch. Majvor hade bakat supersmarriga pajer, dom gick inte av för hackor. Som vi nog alla märkt så infinner sig mörkret ganska tidigt denna tid på året, så vi klädde på oss och gick ut

igen. Majvor plockade även denna dag ut en duva för att med sin magiska förmåga hypnotisera en pippi.. Man kunde nästan se på fågeln hur den tänkte; "Jahapp, here we go again". Innan fågelstackarn sattes i trans så fick alla hundar sniffa på den och DÅ när det var Farbrors tur, kunde man faktiskt höra hur poletten trillade ner i huvudet på honom och han sa "NU kan vi snacka hörni!" Dom flesta vovvarna mindes vad vi hade gjort på lördagen och gick i rask takt emot den grästuva som använts dagen innan, men så lätt skulle dom inte få det. Vi fortsatte en bit framåt och nästan alla hundar fick även idag både syn och lukt på fågel. Även denna gång var det en hel del av hundarna som "ställdes" fågeln och fick efter en hel harang av beröm, lyftas bort från fågelriktningen. Övningen upprepades några gånger för dom som ville. För andra räckte det med en gång eftersom det kan vara många intryck för en yngre förmåga att insupa, så man går varsamt framåt.

Detta fick avsluta denna fantastiskt härliga helg där jag vågar påstå att alla fick lära sig många nya saker, få sig en del tankeställare och en hel del inspiration till att ge sig ut och träna med sina röda älsklingar.

Tusen tack Majvor för en jättetrevlig träningshelg, fantastisk mat och din gästfrihet!

Mayvor svingar spöt..